

Publicerad 2008-09-09 18:52 av Hon som såg

dela ensamhet.

Idag satt jag i mitt kök och tittade
Ut genom ett dropptäckt fönster
Och jag såg en bil som åkte
Den som körde visste inte att jag tittade
Och det visste inte mamma heller
Jag var ensam i mig själv för det är jag alltid
Alla färger var mörkblå och smutsgröna
Inte grå för de är de bara på vintern här
Och nu är det höst. Hösten är inte grå,
Bara regn och dysterhet smyckar den
Där bak satt en liten flicka och hon tittade också
Hennes mamma visste inte att hon tittade
Hon såg mina ögon precis som jag såg hennes
Ibland så ler man när man tittar på någon
Ibland tittar man bort
Men vi gjorde inte det.
Vi tittade bara på varandra och det fanns något
Underbart i hennes blick, fast det var
Motsägelsefullt för där fanns något obehagligt
Hon såg mig som den jag var, naken och
Blottad är jag
Det var ett ögonblick som om man hade
Kunnat sträcka ut det så hade det varat i en minut
Hade vi inte flyttat oss eller ändrat på oss
Man kanske är det det som gör livet så
Speciellt att det vi vill spara försvinner så snabbt?
Om vi hade kunnat stoppa ett sånt ögonblick
I en liten låda och tagit fram och tittat på det
Så hade man ju inte behövt söka efter fler
Små ögonblick med ögon
Då hade man blivit som en mörkblå glastruta
Och man hade bara upplevt en enda sak
Och aldrig mer hade man delat sin ensamhet
Med en flicka i en bil
Under en sekund.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hon som såg med Poeter.se id #24817 innehar upphovsrätten